

Η Γυναίκα στην Ενεργό Πολιτική

Έκθεση στην τάξη (10.11.89)
Εμμανουήλ Γεωργίου Παναγιωτάκης
Μαθητής της τρίτης τάξης γραφιστών
4ου Τ.Ε.Λ. Αθηνών

ΘΕΜΑ: «Η Γυναίκα στην ενεργό πολιτική» (ανάπτυξη με απόψεις και επιχειρήματα, δηλαδή κατά πόσο δέχεστε ότι είναι απαραίτητη η συμμετοχή της Γυναίκας και ποια νομίζετε ότι θα είναι η κατάσταση αν η συμμετοχή της ήταν μεγαλύτερη).

Στην σύγχρονη κοινωνία, την οποία θέλουμε να αποκαλούμε πολιτισμένη, το πρόβλημα της ισότιμης αντιμετώπισης της Γυναίκας στην εργασία, καθώς και σε όλους τους υπόλοιπους τομείς δραστηριοτήτων, συνεχίζει να είναι ένα πρόβλημα, το οποίο συνήθως αποφεύγουμε να αντιμετωπίσουμε. Αν και η κοινωνία μας ακολουθεί μια εξελικτική πορεία, είναι φανερό πια, πως οι αναχρονιστικές παραδόσεις τόσων και τόσων χρόνων, και (όσο κι αν φαίνεται απίστευτο) οι πατριαρχικές αντιλήψεις των πρωτόγονων κοινωνιών, έχουν ριζώσει καλά ακόμα και στη σύγχρονη σκέψη, την θεωρία της Γυναίκας ως ασθενές φύλο και άρα πλάσματος υποδεέστερου του άντρα.

Εξάλλου, είναι πρόσφατη η αναχρονιστική νομοθεσία που ήθελε τον άνδρα να έχει την πρωτοκαθεδρία στην κοινωνία, στην εργασία, στην οικογένεια.

Γίνεται λοιπόν φανερό πως ο κοινωνικός ρατσισμός απέναντι στις γυναίκες είναι αποτέλεσμα ζυμώσεων ολόκληρων χιλιετηρίδων της ιστορίας του ανθρωπίνου γένους. Παρ' όλα αυτά προκαλεί πραγματικά το ενδιαφέρον το πώς η Γυναίκα που είχε φτάσει να λατρεύεται και να θεοποιείται από πρωτόγονες κοινωνίες, ακριβώς γιατί είχε το χάρισμα της γονιμότητας, έφτασε στο σημείο να θεωρείται αντικείμενο και σκλάβο σε μεταγενέστερους χρόνους.

Έτσι, γίνεται κατανοητό, γιατί η Γυναίκα δεν γίνεται αποδεκτή στην ενεργό πολιτική, γιατί ο πολιτικός έχοντας το χαρακτηριστικό της εκπροσώπησης, εννοείται πως ενεργεί για το συμφέρον του ψηφοφόρου του. Όμως ποιος άντρας ψηφοφόρος μιας επαρχιακής κοινότητας, όπου τα αναχρονιστικά έθιμα είναι τμήμα της καθημερινής ζωής, θα ψήφιζε ως εκπρόσωπό του μια Γυναίκα;

Όμως, ακόμα και στις πόλεις, όπου θεωρητικά το μορφωτικό επίπεδο είναι ανώτερο, οι άντρες δε φαίνονται διατεθειμένοι να χάσουν τα προνόμιά τους και προσπαθούν να διατηρήσουν την κυρίαρχη θέση τους, πολύ περισσότερο στην πολιτική.

Είναι απαραίτητη λοιπόν, κάτω από αυτές τις συνθήκες η προώθηση των δικαιωμάτων των Γυναικών, και κάτι τέτοιο βέβαια κάνει απαραίτητη τη συμμετοχή τους στην πολιτική, γιατί είναι απαραίτητο μια χώρα, που το μεγαλύτερο κομμάτι του πληθυσμού της είναι Γυναίκες, να εκπροσωπείται στη Βουλή από ελάχιστο αριθμό γυναικών. Είναι επίσης σίγουρο, πως αν η συμμετοχή των γυναικών στην πολιτική αυξανόταν, ταυτόχρονα η πολιτική θα ακολουθούσε μια νέα κατεύθυνση, γιατί είναι αποδεδειγμένο πως η γυναίκα έχει διαφορετική νοοτροπία από τον άνδρα και πως υπερτερεί συναισθηματικά και ηθικά από αυτόν. Έτσι άλλωστε θα βελτιωνόταν και η θέση της γυναίκας στην κοινωνία μας, και η μεγαλύτερη εκπροσώπησή της θα βοηθούσε αναμφισβήτητα σ' αυτό.

Εκείνο όμως το ερώτημα που δημιουργείται από τα παραπάνω, είναι το πώς αφού οι γυναίκες αποτελούν το μεγαλύτερο τμήμα του πληθυσμού μας, η εκπροσώπησή τους δεν είναι αρκετή. Αυτό εύκολα συμβαίνει πως ούτε οι ίδιες οι γυναίκες προωθούν τη γυναικεία πολιτική καθυστερώντας έτσι την εφαρμογή των αιτημάτων και διεκδικήσεών τους. Μήπως λοιπόν οι ίδιες οι γυναίκες είναι φορείς αντιλήψεων που αντιδρούν προς το αίτημά τους για ισοτιμία και ίσες ευκαιρίες καθώς και ισότιμη εκπροσώπηση;

Αν κάτι τέτοιο συμβαίνει στην πραγματικότητα, αυτό σημαίνει πως πρώτα πρέπει να συνειδητοποιηθεί και η τελευταία γυ-

ναίκα φορέας παρόμοιων αντιλήψεων, ώστε ο αγώνας για την κατάκτηση των δικαιωμάτων που δικαιολογημένα, οι σύγχρονες γυναίκες διεκδικούν να είναι πραγματοποιήσιμος και άμεσα εφαρμόσιμος.

Μόνο αν γίνει κτήμα κάθε γυναίκας η γνώση πως στη σύγχρονη πολιτική κοινωνία δεν δικαιολογείται πως η γυναίκα μένει στο περιθώριο των πολιτικών εξελίξεων, που επηρεάζουν άμεσα τον κόσμο που ζει και η ίδια, μόνο τότε οι αξιώσεις της θα είναι δικαιολογημένες.

Φυσικά αν κάποτε επιτέλους γίνει εφικτή η ισότιμη συμμετοχή των γυναικών στα πολιτικά πράγματα, αυτό δε σημαίνει πως θα υιοθετηθεί η ήδη γνωστή αντιμετώπιση της πολιτικής από τους άνδρες. Όπως άλλωστε δε θα πρέπει να δημιουργηθούν σχέσεις ανταγωνιστικές. Θα πρέπει επιτέλους οι γυναίκες να δώσουν άλλη κατεύθυνση στην πολιτική, η οποία έχει φθάσει σε τελείως ψυχροπολεμικά επίπεδα, σαν αποτέλεσμα της άμετρης εξουσίας των ανδρών.

Αυτό, ίσως αποδειχτεί ιδιαίτερα δύσκολο. Θα πρέπει να διαφυλαχθεί με κάθε τίμημα, η διαφορετική προσωπικότητα της γυναίκας η οποία θα πρέπει να μείνει ανέπαφη στον αγώνα με τις παγίδες της εξουσίας.

Μόνο αν η γυναίκα καταφέρει να ξεπεράσει τα εμπόδια αυτά, να θεωρήσει τον άνδρα συνάδελφο και όχι ανταγωνιστή, και να εναρμονίσει τα γυναικεία χαρακτηριστικά της με τα ανδρικά, επιτυγχάνοντας να μη φθαρεί η φύση της, μόνο τότε η συμμετοχή της θα είναι θετική, και φυσικά απολύτως απαραίτητη.